



Hørings svar om skolestruktur: Et bestillingsverk på bekostning av barna og distriktene.

OLE-THOMAS CHRISTENSEN

Innledning

Som innbygger tilhørende Sørenget skolekrets sender jeg med dette mitt høringssvar til konseptutredningen for fremtidig skolestruktur. Min klare konklusjon er at forslaget om å legge ned Sørenget skole må avvises. Samtidig uttrykker jeg min fulle støtte til bevaring av den øvrige distriktsstrukturen (Statland, Jøa, Otterøya og Bangsund).

Etter å ha lest den nærmere 120 sider lange konseptutredningen, er det en ting vi kan konkludere med umiddelbart: Dette er ikke en nøytral og objektiv utredning av hva som er til barnets beste. Det fremstår tvert imot som et bestillingsverk der målet hele veien er å finne argumenter som støtter massiv sentralisering.

Skole mot eldre: Et falskt premiss

I forordet til notatet etablerer kommunedirektøren en beinhard «sannhet» som brukes som brekkstang gjennom hele dokumentet: Kommunen **må** omfordele 24 millioner kroner fra skole/oppvekst til helse og omsorg.

Høringsnotatet etablerer et falskt premiss om at skolen må kuttes for å redde eldreomsorgen. En grundig gjennomgang av kommunedirektørens egne tall viser imidlertid at dette er et konstruert dilemma. Midlene som angivelig skal frigjøres i distriktene, vil i realiteten **aldri** nå sykehjemmene. De vil i sin helhet, og vel så det, bli slukt av gjeldsrenter til det som fremstår som utredningens egentlige hovedmål: En ny gigantskole i sentrum (scenario H).

Det virkelige pengesluket

I utredningen anslås investeringskostnadene for den nye ungdomsskolen i sentrum til 216,1 millioner kroner (basert på utdaterte 2020-tall fra Norconsult-rapporten). Norconsult presiserer i tillegg at deres kvadratmeterpriser er beregnet **uten** marginer, reserver, ekstern infrastruktur (infrastruktur utenfor skoletomten) og uten MVA for nybygg. Den reelle kostnaden for kommunen vil dermed bli **betydelig** høyere.

Men, selv om man legger det urealistisk lave anslaget på 216 millioner til grunn, feller utredningens egne økonomiske forutsetninger hele prosjektet. Norconsult legger til grunn et annuitetslån med 30 års nedbetalingstid og en rente på 4% - eller 58 000 kr pr. investerte million pr år. For gigantskolen i sentrum utgjør dette en fast, årlig gjeldsbelastning på hele **12,5 millioner kroner** (216 mill x 58 000 kr).

I utredningens Scenario H oppgir kommunedirektøren at sammenslåingen av de to ungdomsskolene i byen vil gi en driftsinnsparing på 6,0 millioner kroner i året. Regnestykket viser dermed at byskole-

prosjektet går med minst **6,5 millioner kroner i underskudd hvert eneste år**. Administrasjonen forsøker å forsvare dette enorme gapet med å vise til et teoretisk vedlikeholdsetterslep på hele 188,7 millioner kroner på de gamle skolene. Men vedlikeholdsetterslep er ikke penger på bok, og det utløser ikke et akutt krav om totalrenovering over natten. Å bruke en teoretisk, maksimal oppgraderingskostnad som påskudd for å gjeldsfinansiere et nytt prestisjebygg – for deretter å sende regningen til grendeskolene – henger ikke på økonomisk greip. Med dagens byggekostnader og rentenivå vil dette årlige underskuddet i realiteten være vesentlig høyere.

Det er dette massive underskuddet kommunedirektøren nå planlegger å dekke inn ved å legge ned velfungerende grendeskoler, for eksempel ved å hente ut en teoretisk nettoinnsparing på usle 1 million kroner fra Sørenget.

Man raserer altså levedyktige bygder for å finansiere et underfinansiert prestisjebygg i sentrum, under dekke av at man må kutte for å prioritere eldreomsorg. Å fatte vedtak om skolenedleggelse på et slikt uobjektivt og sviktende økonomisk grunnlag er verken politisk eller økonomisk forsvarlig.

Namsos-skolen er allerede slanket

Hele premisset for konseptutredningen bygger på en etablert «sannhet» om at Namsos kommune bruker uforholdsmessig mye penger på skolestruktur. En gjennomgang av de ferskeste statlige regnskapstallene (KOSTRA 2025) knuser denne myten fullstendig.

Skolen drives 22 000 kroner billigere per barn

Når man analyserer netto driftsutgifter for hele grunnskolesektoren (funksjon 202 undervisning, 215 SFO, 222 skolelokaler og 223 skoleskyss), viser tallene at Namsos kommune driver sektoren langt billigere enn sammenlignbare kommuner.

Ifølge KOSTRA-tallene brukte Namsos 163 461 kroner per innbygger i alderen 6-15 år. Gjennomsnittet for vår sammenlignbare KOSTRA-gruppe 8 lå i 2025 på 185 352 kroner. Namsos kommune driver altså grunnskolesektoren nesten **22 000 kroner billigere per barn** enn snittet allerede. Også budsjettandelene bekrefter dette: I Namsos utgjør grunnskolesektoren kun 20,1 % av de samlede netto driftsutgiftene, mot 21,8 % i KOSTRA-gruppe 8. Namsos-skolen er allerede skrappt til beinet.

Med 1651 elever i grunnskolen i Namsos utgjør dette et underforbruk på formidable 36,3 millioner kroner (22 000 kr x 1 651 elever) sammenlignet med referansegruppen.

Effektiv drift på tross av geografien

Det hevdes ofte fra administrativt og politisk hold at Namsos har en uunngåelig «dyr» skolestruktur fordi vi er en langstrakt, sammenslått kommune med spredt bosetting og tilhørende høye utgifter til skoleskyss og bygningsdrift. Dette argumentet mister all sin tyngde når man ser på tallene.

KOSTRA-gruppe 8 består av kommuner med tilsvarende innbyggertall, og som ifølge SSB har sammenlignbare objektive utgiftsbehov knyttet til bosettingsmønster og avstander. Når Namsos likevel driver skolestrukturen vesentlig billigere enn snittet i denne gruppen – inkludert utgifter til eksisterende bygg og transport – beviser det at dagens distriktsstruktur ikke er et uforholdsmessig pengesluk. Namsos-skolen drives tvert imot svært kostnadseffektivt allerede, til tross for geografien.

Administrasjonens eget pengesluk

Mens det letes med lys og lykte etter smuler i grendene – for eksempel en teoretisk nettoinnsparing på kun 1 million kroner for å legge ned Sørenget skole – viser KOSTRA-tallene hvor et av overforbrukene i Namsos kommune befinner seg.

Namsos kommune brukte i 2025 hele **11,7 millioner kroner mer** på administrasjon (funksjon 120) enn snittet i den sammenlignbare KOSTRA-gruppe 8. I tillegg lå utgiftene til drift av egne administrasjonslokaler (funksjon 130) **2 millioner kroner over snittet** i den samme gruppen.

Kuttene foreslås med andre ord på fundamentalt feil sted. Det er urimelig at kommunestyret bes om å rasere lokalsamfunn, påføre barn uakseptabel reisevei og legge ned fungerende grendeskoler, når den reelle konsekvensen av dette blir å skjerme en topptung og overfinansiert administrasjon, samt finansiere urealistiske investeringsplaner i bykjernen.

Et oppgjør med «konseptene»

Konseptutredningen lener seg tungt på syv utvalgte konsepter som skal fungere som et pedagogisk og faglig fundament. En nærmere analyse viser imidlertid at konseptene bærer preg av selvmotsigelser, der hensikten primært fremstår som et ideologisk slør over økonomiske kutt. Jeg vil her ta for meg hvert konsept:

Konsept 1: Sosial robusthet som strukturelt hensyn

Administrasjonen forsøker her å problematisere små elevmiljøer, og sår tvil om grendeskolene kan gi tilstrekkelig «sosial robusthet». I sin egen tekst innrømmer de imidlertid at «små årstrinn kan oppleves som oversiktlige og trygge». Å snu dette til et vikarierende argument for sentralisering faller på sin egen urimelighet. Norsk utdanningsforskning, blant annet anført av forskere som Karl Jan Solstad (med lang tids forskning på desentralisert skolestruktur i Norge), viser at små skoler tvert

imot ofte gir **tettere relasjoner, mindre mobbing og høyere trivsel**. Gjennomsiktighet og tette relasjoner forebygger anonymitet og utenforskap. Å pakke inn et økonomisk motivert kuttforslag i en bekymring for barnas «sosiale bærekraft» fremstår derfor konstruert for å rettfærdiggjøre kutt.

Konsept 2: Byggenes rolle i pedagogisk kvalitet og elevenes helse

Det argumenteres for at grendeskolenes fysiske rammer begrenser pedagogisk kvalitet og helse, mens sentralisering vil gi bedre læringsmiljø. Samtidig ser vi i Scenario H hva som er selve kjernen i sentraliseringen: Å fjerne strukturell «fleksibilitet» for å kunne tvinge klassestørrelsene opp mot 28 elever per rom (ned mot lovens minimum på 64 kvm). Å planlegge en skolestruktur basert på å maksimere antall elever på minimalt med plass er en tilnærming styrt av ren bedriftsøkonomi, og stikk i strid med elevenes egne ønsker i medvirkningsprosessen.

Konsept 3: Profesjonsfellesskap og faglig bærekraft

Kommunedirektøren peker på rekrutteringsutfordringer i distriktene som et argument for nedleggelse. Her setter kommunen bukken til å passe havresekken. Realiteten er at det er kommunens egne, tilbakevendende utredninger og gjentatte trusler om skolenedleggelse som skaper utryggheten som gjør det vanskelig å tiltrekke seg og beholde ansatte. Kommunen skaper selv den rekrutteringsutfordringen som de nå bruker som et hovedargument for å stenge skolene.

Konsept 4: Alderstilpasset skolestruktur

Dette konseptet slår fast – basert på kommunens egen elevundersøkelse - at for de yngste elevene utgjør «nærhet til hjemmet den mest betydningsfulle faktoren», og at kort skolevei gir «trygghet, oversikt [...] og lavere belastning for barnet». Dette er en klinkende klar konklusjon hentet direkte fra barna selv, og utgjør i seg selv det aller sterkeste argumentet for å bevare Sørenget skole. At administrasjonen i Scenario A likevel foreslår å sette 6-åringene fra Sørenget på buss til Vestbyen viser at de ser helt bort fra sine egne funn fra medvirkningsprosessen når de ikke harmonerer med de økonomiske tallene.

Konsept 5: Reisebelastning og kompenserende struktur

For å «kompensere» for at distriktsbarna påføres uakseptabelt lang reisevei ved sentralisering, foreslår administrasjonen at barna holdes igjen på SFO, kulturskole og fritidsaktiviteter før de reiser hjem. Utredningen formulerer det slik: «*Slik kan elevenes «arbeidsdag» avsluttes før de reiser hjem*». Å påføre barn ned i 10-årsalderen en «arbeidsdag» på opp mot 10 timer borte fra hjemmet, er uakseptabelt. En slik systematisk institusjonalisering på skolen vil i praksis fjerne barna fra nærmiljøet sitt, og sakte men sikkert kvele den lokale idretten, frivilligheten og engasjementet i bygdene.

Konsept 6: Forutsigbarhet som verdi i omstilling

Administrasjonen argumenterer for at det er bedre å gjennomføre strukturtiltak (les: nedleggelser) nå, for å unngå «vedvarende usikkerhet» for fremtiden. Med andre ord: For å redde bygdene fra usikkerhet, foreslår man å legge ned skolene deres. Å rasere levedyktige grendeskoler gir ingen positiv forutsigbarhet for innbyggerne. Det raserer tvert imot tilliten til lokaldemokratiet og fjerner selve fundamentet for bolyst i distriktene.

Konsept 7: Økonomisk handlingsrom og sosial bærekraft

I utredningen hevdes det at endringene «ikke primært handler om budsjettbalanse». Dette er et paradoks i et dokument der det uttalte oppdraget nettopp er å omfordele millioner av kroner fra grunnskole og over til helse- og omsorg.

I konseptet konstrueres det et falskt dilemma. Administrasjonen skriver at man må velge mellom «strukturelle grep» (som i klartekst betyr å legge ned skolebygg i distriktene) og reduksjon av «klasseromsressurser» (som betyr færre lærere og assistenter). Som vist med KOSTRA-tallene tidligere i dette høringssvaret, er dette et oppkonstruert valg. Det reelle valget står mellom å bevare grendeskolene, eller fortsette å subsidiere administrasjonens dokumenterte overforbruk.

Metodefeil og en selvoppfyllende demografisk profeti

Utredningen bygger på en prognosemetodikk som konsekvent fremstiller situasjonen for grendeskolene, og Sørenget spesielt, mørkere enn den reelt sett er. Ved å plukke fra hverandre tallgrunnlaget, avdekkes metodiske feil, selvmotsigelser og manglende utredning av åpenbare alternativer.

Null tilflytting som premiss

I utredningens kapittel 3 (Kunnskapsgrunnlag) slår administrasjonen selv fast at elevnedgangen i kommunen de siste seks årene har vært betydelig dempet, og at dette «*i hovedsak skyldes tilflytting*». Det er derfor direkte selvmotsigende at administrasjonen i beregningen av fremtidig elevtall på Sørenget skole (og andre skoler) har valgt å legge inn null i forventet tilflytting av barn.

Å anerkjenne at tilflytting er redningen for kommunens elevtall i det ene kapittelet, for så å fjerne effekten av den fullstendig i prognosene for skoler man ønsker å legge ned, er en grov metodefeil, og det fremstår som bevisst. Å ekskludere all fremtidig tilflytting fra prognosene er et konstruert «worst-case»-scenario som gir politikerne et beviselig feilaktig og pessimistisk beslutningsgrunnlag.

Elevekrisen som ikke finnes

På tross av administrasjonens pessimistiske nullvekst-premiss, viser utredningens egne tall at det ikke eksisterer noen «elevtallskrise» på Sørenget. Prognosene i dokumentet viser tvert imot at elevtallet stabiliserer seg, og faktisk forventes å øke fra 40 elever i 2028/29, til 47 elever i 2029/30. Skolen har dermed et solid og bærekraftig grunnlag for videre drift, stikk i strid med det inntrykket administrasjonen forsøker å skape i sine oppsummeringer.

En selvoppfyllende profeti og et rent tapsprosjekt

Nærskolen er selve livsnerven i et lokalsamfunn, og er det aller viktigste incentivet for at unge barnefamilier skal velge å etablere seg utenfor bykjernen. Ved å fjerne grendeskolene, fjerner kommunen også fundamentet for bolyst og vekst i området. Administrasjonen vedtar dermed den demografiske nedgangen og eldrebølgen de påstår at skolenedleggelsene skal bidra til å løse:

Man risikerer i praksis å spare seg til fant. Ifølge tall fra Kommuneproposisjonen 2025 (Tabell 7.1) har Namsos kommune i snitt 82 200 kroner per innbygger i såkalte «frie inntekter» (skatt og rammetilskudd samlet). Dersom en skolenedleggelse fører til at en familie på to voksne og to barn (f.eks. min egen, nylig tilflyttede familie) velger å flytte ut av kommunen, utgjør dette alene et direkte inntektstap på nesten 330 000 kroner i året for Namsos kommune.

I realiteten er det økonomiske tapet trolig vesentlig høyere. Ettersom barn utløser lovpålagte tjenester, genererer barn i alderen 1-15 år langt mer i statlig rammetilskudd enn en gjennomsnittlig voksen. I tillegg inkluderer snittbeløpet 82 200 kroner alle innbyggere – også de som står utenfor arbeidslivet. Tapet i skatteinntekter blir derfor større dersom to voksne i ordinær jobb forlater kommunen, eller velger å ikke bosette seg i Namsos grunnet manglende grendeskoler.

Matematikken er dermed **krystallklar**: Dersom nedleggelsen av Sørenget skole fører til at bare tre eller fire barnefamilier velger å flytte fra kommunen – eller lar være å etablere seg her i framtiden – fordufter hele innsparingen på 1 million kroner fullstendig i tapte skatteinntekter og reduserte statlige rammetilskudd.

Løfter man blikket fra Excel-arket, blir det åpenbart at det mest økonomisk bærekraftige for kommunen er å **bevare** distriktsskolene for å stimulere til bolyst og tilflytting. Det er tross alt innbyggerne – og spesielt skattebetalende barnefamilier – kommunen faktisk lever av.

Bygningsparadokset og sprengt kapasitet

Utredningen bruker bygningsmasse og fremtidig vedlikeholdsetterslep som et av sine tyngste argumenter for sentralisering. Men når man ser på hva som faktisk foreslås for elevene fra Sørenget,

avdekkes et komplett bygningsmessig og økonomisk paradoks: Administrasjonen vil legge ned en velfungerende skole for å spare penger, men flytter elevene til et bygg der de fysiske rammene i realiteten sørger for at innsparingen fordufter.

Vedlikeholdsbløffen

Det vises til Norconsults rapport om bygningsmasse for å rettferdiggjøre nedleggelse av Sørenget. I samme avsnitt innrømmer imidlertid administrasjonen selv følgende: «*Det foreligger ikke akutte behov for større tiltak i bygningsmassen på Sørenget skole per i dag*». Det er altså ingen bygningsmessig krise som tvinger frem nedleggelse. Det å bruke maksimale, fremtidige (og uvisse) oppgraderingskostnader som brekkstang for å stenge en velfungerende grendeskole, er rett og slett en bløff. Tekniske tilstandsrapporter beregner gjerne kostnaden for en teoretisk totalmodernisering, ikke hva som faktisk er strengt nødvendig for trygg og forsvarlig drift de neste årene.

Tvungen klassesdeling sluker gevinsten

I scenario A foreslås det at elevene fra Sørenget skal overføres til Vestbyen skole. Her faller den økonomiske argumentasjonen fullstendig i grus. Vestbyen har teoretisk kapasitet i form av antall rom, men administrasjonen innrømmer selv i høringsnotatet (side 38) at Vestbyens arealnorm ifølge Norconsult tilsier en maksimal klassestørrelse på 23-25 elever.

Konsekvensen av dette beskriver kommunedirektøren selv svært presist på side 42: «*Dette er enkelt oppsummert med at alle klassene på Vestbyen blir så store at de må deles*».

Fordi klasserommene på Vestbyen ikke har plass til å slå sammen elevgruppene, må skolen opprette nye klasser og opprettholde antallet pedagoger. Man raserer altså et velfungerende lokalsamfunn for å hente ut en syltynn, teoretisk nettoinnsparing på 1 million kroner – en innsparing som i stor grad er konstruert, ettersom den vil spises direkte opp av økte skyssutgifter og tvungen klassesdeling. Den økonomiske gevinsten for kommunen er tilnærmet lik null, mens tapet for bygda og **barna** er totalt.

Skinmedvirkning og brudd på lovens intensjon

Gjennom hele høringsnotatet forsøker administrasjonen å legitimere de brutale kuttene ved å vise til «barnets beste» og løsrevne sitater fra elever. Å lese hvordan elevmedvirkningen faktisk har blitt håndtert og brukt i dette dokumentet er provoserende. Det fremstår som ren skinmedvirkning.

Bruk av generelle svar som alibi for nedleggelse

I informasjonen som gikk ut til foresatte før elevundersøkelsen, var administrasjonen tydelige på at målet «*ikke er å diskutere konkrete løsninger*», men kun å hente inn generelle perspektiver. Dette

gjentas ryddig nok i utredningen, hvor de bekrefter at: «*Elevenes mening om de konkrete scenariene er ikke innhentet i denne fasen*».

Problemet oppstår i avsnittene som følger. Til tross for at de selv slår fast at barna ikke har fått uttale seg om nedleggelse, bruker kommunedirektøren barnas ufarlige og generelle sitater under overskriften «Barnets beste» for å bygge opp under argumentasjonen for å fjerne skolen deres.

Å be barn om generelle refleksjoner rundt skolehverdagen, for deretter å dytte disse sitatene foran seg for å forsvare massiv sentralisering, er uetisk. At dette gjøres på et tidspunkt der barna beviselig ikke har fått ta stilling til de konkrete konsekvensene for sin egen hverdag, uthuler fullstendig lovens krav om forsvarlig medvirkning.

Kommunedirektøren velger altså å fremme en tung og inngripende innstilling om å legge ned Sørenget, Statland og Jøa ved hjelp av et uetisk alibi. Administrasjonen har brukt barnas generelle svar om trivsel fra «fase 1» som brekkstang for å argumentere for sentralisering, lenge før barna i det hele tatt visste at nedleggelse var tema.

Selv om administrasjonen planlegger å høre barna i «fase 2», er skaden allerede skjedd. De politiske premissene er lagt, og administrasjonens forslag er ferdig formet på et manipulerende grunnlag. Dette er et åpenbart brudd på lovens krav om reell medvirkning i opplæringsloven § 10-2 og Grunnloven § 104. Å legge frem en så inngripende innstilling på et slikt manipulerende grunnlag, er direkte uforsvarlig saksbehandling.

Ignorering av barnas grenser

I undersøkelsen administrasjonen selv har gjennomført, er barna krystallklare på hvor lenge de mener det er greit å sitte på buss. Svarene spenner fra 15 til 30 minutter, med en absolutt smerteterskel på 45-60 minutter. Administrasjonen ignorerer barnas egne grenser fullstendig. I scenariene for Statland og Jøa foreslås det reisetider på opptil to timer *hver* vei – altså fire timer om dagen for en 13-åring. Det er direkte rystende at en kommune kan foreslå et tiltak de selv innrømmer ligger «*helt i grensen av hva en kan tenke er forsvarlig*», for deretter å konkludere med at det er til «barnets beste».

Plaster på såret-taktikken

Den kanskje mest avslørende innrømmelsen finner vi i kapittelets beskrivelse av hvordan barnas stemme skal brukes videre. Det hevdes at elevstemmen først og fremst er viktig for å finne «kompenserende tiltak». Administrasjonen ønsker altså ikke å lytte til barna i spørsmålet om skolen

skal bestå. De vil utelukkende bruke barnas stemme for å finne ut hvordan de skal sette plaster på det såret de selv har påført dem etter den foreslåtte nedleggelsen er presset gjennom.

Sentraliseringsfeberen og mesterplanen

Når man leser høringsnotatet i sin helhet, blir det åpenbart at forslaget om å legge ned grendeskolene i liten grad styres av en objektiv vurdering av distriktenes bærekraft. Det bærer tvert imot preg av et brennende ønske om å bygge en ny, gigantisk ungdomsskole i Namsos sentrum (Scenario H).

Forskjellsbehandling av nærmiljø som verdi

I scenario G (nye kretsgrenser i sentrum) lener administrasjonen seg tungt på opplæringsloven § 2-6 (nærskoleprinsippet) for å gjennomføre en «rettslig harmonisering». Her argumenterer kommunedirektøren varmt for lovens intensjon, og understreker at bestemmelsen slår fast at *«elevene har rett til å gå på en skole i nærmiljøet»* og at man skal legge vekt på *«hvilken skole som ligger nærmest hjemmet»*.

Det er direkte provoserende å lese hvordan den fysiske avstanden mellom hjem og skole plutselig gjøres til et absolutt og tungtveiende premiss når bykartet skal tegnes på nytt, mens de nøyaktig samme verdiene ignoreres **fullstendig** for barna i distriktene

Kommunedirektøren kan ikke bruke lovens intensjon om geografisk nærhet som et retorisk glansbilde for å rydde opp i logistikken i bykjernen, for å så foreslå at grendeskolene skal raderes vekk. For sentrumsbarna brukes retten til nærskole for å finjustere grenser og sikre at naboer får gå sammen; for 6-åringene på Sørenget fjernes derimot skolen fra nærmiljøet i sin helhet, og avstanden til hjemmet maksimeres. Dette vitner om en uakseptabel forskjellsbehandling av kommunens innbyggere.

Nybygg-bløffen og helsefarlig bygg

I Scenario H forsøker administrasjonen å selge inn ungdomsskole-sammenslåingen ved å lokke med et *«nytt skolebygg»* til den nette sum av 216,1 millioner kroner (i utdaterte 2020-tall). For å forsvare dette gigantprosjektet, innrømmer de samtidig at de eksisterende byskolene (Namsos og Høknes) i dag lider av *«dårlig luftkvalitet, nedslitte overflater og begrenset kapasitet i gymsalen»*.

Administrasjonen ber altså politikerne om å rive opp ungdommer fra friske, velfungerende grendeskoler, og busse dem i timesvis til sentrumsbygg de selv definerer som helsefarlige og overfylte – alt i påvente av et ufinansiert nybygg og en totalreovering kommunen ikke har penger til å gjennomføre.

Tilståelse i tall

I scenario H (side 97) gir administrasjonen oss selve beviset på at hele sentraliseringsprosjektet bunner i kynisk bedriftsøkonomi. Her viser de et regneeksempel der man i dag «risikerer» at enkelte klasser i sentrum kun har 21-22 elever. Deres hovedargument for å samle alle elevene på én skole er at man da får «fordelingsfleksibilitet». Dette er byråkratisk tåketale for muligheten til å pakke samtlige klasserom til bristepunktet (27-28 elever per klasse) for å unngå å måtte ansette en ekstra lærer.

At sentraliseringen er en ideologisk kjepphest fremfor reell økonomi, bevises endelig i Scenario F (Bangsund). Her foreslår man å flytte ungdomstrinnet, til tross for at man innrømmer at dette «vil innebære merkostnader». Her er man altså villig til å **tape** penger på å stenge en distriktsskole, bare for å fylle opp den nye gigantskolen i sentrum med nok hoder.

Sørengets marginale og høyst teoretiske innsparing på 1 million kroner ofres altså utelukkende for å kaste småpenger inn i dette massive sluket i sentrum.

Konklusjon og krav til politikerne

Konseptutredningen som er lagt frem er ikke et objektivt faglig dokument. Det fremstår som et bestillingsverk, gjennomsyret av metodefeil (som null tilflytting), falske premisser (vedlikeholdsbløffen) og en elevmedvirkning som grenser til det uetiske.

Gjennom dette høringssvaret er det dokumentert at Namsos-skolen allerede drives over 36 millioner kroner billigere enn snittet for sammenlignbare kommuner (KOSTRA-gruppe 8), at kommunens eget byråkrati har et overforbruk på 11,7 millioner, og at innsparingen på Sørenget skole spises opp dersom bare tre-fire småbarnsfamilier velger å forlate kommunen. Å rasere velfungerende grendeskoler for å finansiere faste gjeldsrenter på et gigantprosjekt i sentrum er ikke å ta økonomisk ansvar; det er å vedta avviklingen av attraktive boligområder og kvele bolysten i hele Namsos kommune.

På bakgrunn av den massive dokumentasjonen av logiske brister, selvmotsigelser og økonomiske feilslutninger i konseptutredningen, stiller jeg følgende krav til kommunestyret i Namsos:

1. **Scenario A avvises umiddelbart:** Sørenget skole opprettholdes som en bærekraftig og livsviktig nærskole for området.
2. **Bevar distriktsstrukturen:** Scenario C, D, E og F avvises. Det er verken pedagogisk, helsemessig eller økonomisk forsvarlig å påføre barn i distriktene uakseptabel reisevei for å fylle opp underfinansierte og overfylte sentrumsbygg.

3. **Kutt på riktig sted:** Kommunestyret bes om å finne de nødvendige innsparingene på andre områder, fremfor å rasere velfungerende lokalsamfunn og barns oppvekstvilkår. Et åpenbart sted å starte er å rydde opp i Namsos kommunes dokumenterte overforbruk i administrasjonen (jf. KOSTRA-tallene), samt å gjennomføre en kritisk gjennomgang av innkjøp, drift og maskinpark i kommunens tekniske sektorer.

Ole-Thomas Christensen
Nytilflyttet småbarnsfar